

Verslag van een vogelreis naar Aveyron, Frankrijk mei/juni 2007

Ineke en ik vertrokken op 25 mei 9.15 uur uit Katwijk, richting Aveyron in Frankrijk voor een korte vogelvakantie. Bij het eerste pompstation hoorden wij de eerste Vink. Deze vogel zou de rest van de vakantie overheersend aanwezig zijn. Nadat wij waren aangesproken door twee juveniele Joegoslaven die ons oneerbare voorstellen deden, zijn wij gelijk maar weer in de auto gestapt, weliswaar met de slappe lach. In plaats van de gebruikelijke reistijd van 5 uur bereikten wij na 25 kilometer filerijden in een temperatuur van 38,5 graden 's avonds om half 6 de afslag naar Orléans. De eerste Europese kanarie hadden wij inmiddels ook gehoord bij Palaiseau. Dankzij een verschrikkelijk onweer waarbij de temperatuur daalde tot 12 graden en de gemiddelde snelheid op de snelweg 40 kilometer per uur was, bereikten wij om 20.00 uur de eerste camping bij Olivet. Onder het genot van een jodelende Wielewaal en 24 andere zingende vogelsoorten konden wij eindelijk uitrusten, met een glas rode wijn in de hand.

De volgende ochtend vertrokken wij met een omweg, vanwege de deels afgesloten wegen wegens wateroverlast, en reden al snel langs een veld met scharrelvarkens in allerlei kleurschakeringen roze en zwart, bijgestaan door een koppel Canadese Ganzen. Op de A 71 zagen wij tot Clermont Ferrand 20 Buiszards. Bij deze plaats zagen wij ook de eerste van de 17 Zwarte Wouwen tot Millau.



Een stop bij Aire de Garabit is de moeite waard, niet alleen vanwege het schitterende uitzicht maar ook de aanwezige Raven en het stukje kunstwerk, le viaduc de Garabit van ingenieur Eiffel.

De Puttertjes zingen en fladderen daar om je oren.

's Middags kwamen wij aan in St. Beauzely en Ineke zag daar gelijk bij het riviertje de Muse al een Waterspreeuw. De Rotszwaluwen vlogen zo dicht langs ons zodat je het ruisen van hun vleugeltjes kon horen!



Zondag maakten wij een uitstapje naar Therondels waar onder andere te horen waren: Nachtegaal, Cirlgors, de melancholieke zang van de Grote Lijster, Kwartel en Koekoek.

Ineke ontdekte daar ook een druk doende Baardgrasmus, deze soort zit verdorie nooit eens stil! Een stukje verder parkeerden wij de auto en zweefde een Dwergarend in donkere fase ons voorbij. Plotseling kwam er vanaf een klein dalletje opeens een Hop op ons af en deze kon ons maar ternauwernood ontwijken. Nog nooit waren wij zo dicht in contact geweest met deze prachtige vogel, je kon hem bijna ruiken! Nadat wij in St. Leons, de stad van Micropolis, koffie hadden gedronken keerden wij via Bouloc terug naar St. Beauzely voor het diner. Na het eten vertrokken wij naar Compregnac, inmiddels regende het behoorlijk. Tegen 21.30 uur hoorden wij opeens de roep van een juveniele Oehoe. Helaas is het bij de roep gebleven en bleven de Oehoe's onzichtbaar. Terugrijdend zagen wij bij Peyre opeens een klein lichtje op de weg reflecteren in de koplampen van onze auto. Een juveniele Nachtzwaluwman probeerde zich te warmen op het asfalt. Met een temperatuur van 6 graden in stromende regen was dit gewoon onmogelijk. Verderop zagen wij nog 3 Nachtzwaluwen op de weg zitten.

Inmiddels was het 28 mei. In de stromende regen hebben wij Cantharellen gezocht, maar met 4 van deze overheerlijke paddenstoelen kun je geen

lunch maken. Gelukkig hadden de vrienden waar wij logeerden die ochtend ook een maaltje Cantharellen gevonden, wat toch een heerlijke lunch opleverde. Na de lunch toch maar weer vertrokken voor een tochtje en bij Peyre zagen wij Kauwen en Alpenkraaien.



Op 29 mei vertrokken we richting le Rozier en zetten de tent op de camping Municipal waar we 22 vogelsoorten hoorden. De camping was vergeven van Grauwe Vliegenvangers, werkelijk overal hoorde je de zachte geluidjes die deze vogeltjes maken. Le Rozier is een prachtig dorpje met verlaten huizen, waarvan de luiken in geen jaren een likje verf hebben gehad. Je vraagt je soms af wat er zich achter de luiken van deze stokoude huisjes in de vorige eeuw heeft afgespeeld en wat zonde dat deze huisjes zo maar staan te verweren. Bij het museum Le Belvédère der Vautours in Le Truel waren, even tijdens een droog moment, 47 Vale Gieren te bewonderen. Gracieus gleden ze langs de rotspartijen.

's Avonds maar weer geprobeerd om Oehoe's te vinden, zonder succes.

Een Grauwe Klauwier had als bescherming tegen de ijskoude wind een schuilplaats gevonden in een bosje. Wel werden wij op de hoogvlakte van St Pierre des Tripiers in de gaten gehouden door twee politieagenten, die het blijkbaar vreemd vonden om twee dames in de bittere kou en in het pikkedonker in een auto te zien zitten.

30 Mei werd het eindelijk zomer. De Vale Gieren bij Le Truel waren al vroeg wakker na dagen aan de rotsen gekluisterd te zijn door de enorme regenbuien. Daar in het struikgewas bij de rotsen hoorden wij opeens ook een Bergfluitier, wat Alpenkraaien en een solitaire Alpengierzwaluw. Een Blauwe Rotslijster stoorde zich absoluut niet aan de dichtbij voorbij vliegende Vale Gieren. Tijdens de tocht naar Le Courby zagen wij tijdens een stop heel veel Blauwtjes, die zich te goed deden aan de klei langs de weg en vlogen er

prachtige Vlinderhaften. Deze laatste, toch vrij zeldzame soort, is regelmatig te zien op de Causses Méjean. Vervolgens zijn we naar Le Villaret gereden. Ik ging wat in de struiken rondneuzen, toen we een melancholieke schreeuw hoorden. "Griel" ging het door me heen. We hadden de Grielen al snel gevonden. Een loslopende hond zorgde ervoor dat de Grielen zeer opmerkzaam af en toe een stukje verder liepen, de hond nauwlettend in de gaten houdend en af en toe een insectje oppakkend. Wij hebben zegge en schrijven 1 Prezwalzki paard gezien, maar de lucht was vol van zingende Veldleeuweriken en



Duinpiepers en zelfs een Spreeuw, de enige die wij tijdens onze vakantie hebben gezien.

Daar op de Causses Mejean zagen wij die middag ook een eenzame Steenarend voorbij zweven.

Op 31 mei vertrokken wij richting Mont Lozere. Op 10 kilometer na Le Pont Vert zagen wij in de rivier Le Rune een prachtige Waterspreeuw foerageren in de stromende regen, de zomer was weer abrupt ten einde gekomen.

Bij le Col de Finiels reden wij door wolken van regen en waterdamp, om tijdens een korte stop ook nog een Waterpieper en een Zwarte Mees te zien. Inmiddels had ik ook maar rubberen laarzen gekocht, omdat mijn bergschoenen verzopen waren.

Vrijdag 1 juni. Je moet even zoeken, maar dan vind je ook wel Glanskoppen en Staartmezen (met zeer donkere kopjes) langs de oever van de Dourbie. Even voorbij Pailhas hoorde ik opeens "Ruut, ruut" . Gelukkig reden er geen auto's achter ons. Bijeneters, eindelijk, vlug gekeerd en uitgestapt en ja hoor daar zaten drie Bijeneters op een elektriciteitsdraad. Een van de 3 vloog af en toe weg en kwam terug met een flink insect om die gelijk aan zijn partner te geven, een schitterende vertoning van liefde en verleiding. Bijeneters produceren ook braakballen merkten wij op.



2 juni was het tijd om de Causses Noir te bekijken, die zijn naam eer aan doet met al die zwarte dennen. Heel dichtbij, op enkele meters afstand, zagen wij Zwarte Mees en Kuifmees en verder Goudhaan, Boompieper, Boomleeuwerik en Bergfluiter en niet te vergeten, de Vink. Op weg over de vlakke, met open raam, hoorden wij opeens de Draaihals roepen en ook een Cirlgors zingen. Ineke merkte op dat dit wel een goed Klauwierengebied zou kunnen zijn en prompt kwam dit uit in de vorm van enkele Grauwe Klauwieren en Grauwe Gorzen. We stopten even om in een ijzig koude wind een Blauwe Kiekendief en een Buizerd te zien. Aangekomen bij de Mont Aigoual, zongen in de luwte van de berg een Geelgors en een Zwarte Roodstaart, wat een lef om hier in dit ijzige klimaat ,7 graden, nog je vrouwtje te lokken. Binnen probeerde ik op temperatuur te komen met een Kir, gemaakt van witte wijn en Creme de Chataigne terwijl Ineke als chauffeur zijnde, braaf aan de koffie zat. Op weg naar de camping via de Causses Mejean zagen wij een prachtige show van 3 Grauwe Kiekendieven, een echtpaar en waarschijnlijk een 2^e KJ mannetje. Als toetje van de dag kwam er boven Le Truel een enorme Monniksgier over

onze hoofden langs zweven en zagen wij dat een Engelsman in een Lotus dacht dat ie nog in Engeland reed!



Gelukkig had hij op tijd door dat er toch iets mis was en ging hij vlug naar de andere kant. 's Avonds maakten wij nog een wandeling langs de Dourbie waarbij wij een echtpaar Waterspreeuw zagen. Helaas zagen wij ook een slecht voorbeeld van hoe Nederlanders zich gedragen in Frankrijk. Ineke merkte op dat er iemand naast zijn Eribaasje zat te huilen. Nadat wij met onze verrekijkers goed hadden gekeken zagen wij ongeveer een meter WC papier door de handen van een Nederlander (nummerplaten waren duidelijk te zien!) gaan die daar op een emmertje zijn behoefte deed. Ineke en ik kregen de slappe lach en de man in kwestie maakte opeens verschrikkelijk veel haast om zijn bezigheden te beëindigen en snel zijn Eribaasje weer in te duiken. Hij had ons blijkbaar gehoord door de goede akoestiek van de heuvels op onze achtergrond. Wij hoopten dat hij zijn emmertje niet zou legen in de prachtig schone rivier .

Zondag 3 juni vertokken wij weer richting Nederland. Bij afrit 42 is het de moeite waard om de snelweg te verlaten, omdat het daar rizzelt van de Zwarte Wouwen in de omgeving van Campagnac. Tot Clermont Ferrand zagen wij 21 Buizerds, 3^e Rode Wouwen, 16 Zwarte Wouwen, 5 Torenavalken en 7 roofvogels spec. Bij het Canal du Berry vloog er nog een kleine Zilverreiger over de snelweg en aangekomen bij Delft zagen wij twee Ooievaars.

Er was een einde gekomen aan een korte vogelvakantie in de Aveyron.

Annelies Marijnis en Ineke van Dijk